

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.086 van 26 juni 2013
in de zaak A. 199.428/XII-6515**

In zake: het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN DROGENBOS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 maart 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 7 januari 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand ‘houdende vernietiging van artikel 210 van het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Drogenbos van 27 september 2010 houdende aanpassingen aan de rechtspositieregeling voor het ocmw-personeel en het arbeidsreglement, wat betreft het in de raad van 29 november 2010 gehandhaafde artikel 210’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 juni 2013.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die *loco* advocaat Patrik De Maeyer verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Samuel Mens, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 27 september 2010 stelt de raad voor maatschappelijk welzijn van Drogenbos de rechtspositieregeling en het arbeidsreglement voor zijn personeel vast. In artikel 210 wordt bepaald dat een personeelslid dat op grond van de wetten ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 18 juli 1966, verplicht is tot kennis van de tweede taal een premie voor deze kennis ontvangt.

Bij besluit van 27 oktober 2010 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant wordt artikel 210 in zijn uitvoering geschorst. Bij OCMW-raadsbesluit van 29 november 2010 wordt het geschorste artikel 210 gehandhaafd.

Bij besluit van 7 januari 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlandse Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand wordt het artikel 210 vernietigd. Daarin wordt overwogen:

“Overwegende dat artikel 131, tweede lid, van het BVR RPR [*versta*: het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2007 ‘houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’] bepaalt dat de raad geen taalpremie kan instellen of behouden voor de personeelsleden; dat onder taalpremie wordt verstaan elke toelage, toegekend aan het personeelslid dat op grond van de Bestuurstaalwet verplicht is tot kennis van de tweede taal, of elke andere toelage, toegekend aan het personeelslid voor het gebruik van een andere taal dan het Nederlands; dat enkel personeelsleden die die taalpremie in het verleden genoten die in overgangsregeling behouden op grond van artikel 228 BVR RPR;

Overwegende dat artikel 210 van het besluit van 27 september 2010 dus manifest in strijd is met de wet;

Overwegende dat de raad zijn beslissing handhaaft door te verwijzen naar artikel 105, § 1, van het Gemeentedecreet ‘De gemeenteraad stelt de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel vast’, terwijl § 2 van datzelfde artikel de aspecten van de rechtspositieregeling opsomt die minstens moeten geregeld worden, waaronder 2° de toekenning van toelagen en vergoedingen; dat de gemeenteraad uit de voorbereidende werken meent te kunnen afleiden dat de aspecten vermeld in artikel 105, § 2, van het Gemeentedecreet uitsluitend tot de gemeentelijke autonomie behoren, Overwegende dat artikel 116, § 1, van het Gemeentedecreet de Vlaamse Regering machtigt de minimale voorwaarden voor onder andere de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel vast te stellen; dat de Vlaamse Regering die bevoegdheid uitgevoerd heeft met het BVR RPR; dat er bijgevolg geen enkele twijfel kan bestaan over de bevoegdheid van de Vlaamse Regering om een verbod op taalpremies uit te vaardigen; dat zulks dus niet behoort tot de residuaire bevoegdheid van de gemeenteraad om alles te regelen wat van gemeentelijk belang is, zoals de gemeenteraad van Drogenbos voorhoudt;

Overwegende dat artikel 131, §1, BVR RPR bepaalt dat er, met behoud van de toepassing van eventuele decretale of wettelijke bepalingen, geen andere toelagen en vergoedingen kunnen worden toegekend of ingevoerd dan die welke vermeld in dat besluit, dat er in § 2 van datzelfde artikel een expliciet verbod op een taalpremie ingesteld wordt; dat er geen enkele andere decretale of wettelijke bepaling is die het toekennen van een taalpremie door de lokale en regionale besturen toelaat en regelt;

Overwegende dat het besluit van 27 september 2010 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Drogenbos houdende aanpassingen aan de

rechtspositieregeling voor het OCMW-personeel en het arbeidsreglement, wat betreft het bij raadsbesluit van 29 november 2010 gehandhaafde artikel 210 van de aangepaste rechtspositieregeling, strijdig is met het BVR RPR van 7 december 2007 en dus met de wet.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Verwerende partij doet in de laatste memorie uitdrukkelijk afstand van de eerder door haar opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

V. Onderzoek van de middelen

A. Vooraf

5. Op 19 december 2008 wordt het decreet ‘betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’ aangenomen (hierna ook: OCMW-decreet).

Volgens artikel 104, § 1, OCMW-decreet is op een personeelslid van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dat een betrekking bekleedt die ook bestaat bij de gemeente die door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt bediend, ambtshalve de rechtspositieregeling van toepassing van het personeel van de gemeente.

Wat de personeelsleden betreft die een betrekking bekleden die specifiek is voor een openbaar centrum, evenals wat de secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn en de financieel beheerder betreft, stelt, aldus paragraaf 2, de raad voor maatschappelijk welzijn de rechtspositieregeling vast. Dit moet, blijkens paragraaf 3, gebeuren op basis van en in het kader van de minimale voorwaarden die de Vlaamse regering, op grond van artikel 115, § 1, van het decreet, vaststelt voor onder meer de toelagen en vergoedingen.

De artikelen 104 en 115 zijn (pas) op 1 januari 2011 in werking getreden.

Eveneens vanaf 1 januari 2011, is in een verbod op het instellen van een taalpremie voorzien bij artikel 93, tweede lid, van het besluit van 12 november 2010 van de Vlaamse regering ‘houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie en het mandaatstelsel van het personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en houdende de minimale voorwaarden voor sommige aspecten van de rechtspositieregeling van bepaalde personeelsgroepen van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’:

“Art. 93. - Met behoud van de toepassing van eventuele decretale, wettelijke of reglementaire bepalingen kunnen geen andere toelagen en vergoedingen worden toegekend of ingevoerd dan die welke vermeld worden in dit besluit.

De raad kan geen taalpremie instellen of behouden voor de personeelsleden. Onder taalpremie wordt verstaan: elke toelage, toegekend aan het personeelslid dat op grond van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1966, verplicht is tot kennis van de tweede taal, of elke andere toelage, toegekend aan het personeelslid voor het gebruik van een andere taal dan het Nederlands.”

Blijkens het verslag aan de Vlaamse regering dat eraan vooraf gaat, is die bepaling “gelijk aan de regeling voor de gemeenten in het besluit rechtspositieregeling gemeentepersoneel van 7 december 2007”.

Deze bepaling vervangt een eerdere, gelijk luidende bepaling die was opgenomen in artikel 17 van het besluit van 3 april 2009 van de Vlaamse regering ‘houdende de uitvoering en inwerkingtreding van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en houdende diverse bepalingen betreffende het personeel, de financiën en de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’, waarvan verzoeker overigens de nietigverklaring vergeefs had gevorderd zoals blijkt uit het arrest nr. 220.294 van 12 juli 2012.

De Raad stelt dan ook vast, dat zelfs in de veronderstelling dat hier mogelijk een verkeerde of onvolkomen verwijzing moet worden afgeleid naar de precieze vindplaats van het door verzoeker in vraag gestelde verbod, zulks niet volstaat om de wettigheid van de bestreden ministeriële beslissing van 7 januari 2011 aan te tasten. Inhoudelijk is de regel in dezelfde bewoordingen

gesteld, voorts heeft verzoeker zich blijkens het eerste middel van zijn verzoekschrift niet erin vergist dat de rechtsgrond voor het bedoelde verbod teruggaat op de artikelen 104 en 115 van het OCMW-decreet.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. Een eerste middel leidt verzoeker af “uit de schending van artikel 104 en 115 van het OCMW decreet, juncto artikel 41 en 162 van de Grondwet, samengelezen met artikel 105 en 116 van het Gemeentedecreet, en uit machtsoverschrijding”,

“Doordat het bestreden besluit een beslissing vernietigt waarbij door het daartoe uitsluitend bevoegde orgaan een taalpremie wordt ingesteld voor de personeelsleden van het OCMW,

Terwijl de lokale besturen krachtens artikel 41 en 162 van de Grondwet bevoegd dienen te blijven voor alles wat van lokaal belang is, behoudens goedkeuring van hun handelingen in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald,

En terwijl artikel 104 § 3 van het OCMW-decreet uitdrukkelijk bepaalt dat de raad de rechtspositieregeling van het specifieke personeel vaststelt, dewelke minstens de volgende aspecten dient te bevatten: ‘(...) 1°. de bezoldiging van de personeelsleden en de salarisschalen die van toepassing zijn, rekening houdend met onder meer de gestelde bekwaamheidsvereisten en functievereisten; 2°. de toekenning van toelagen en vergoedingen; (...)’, waarbij de Vlaamse Regering slechts over de bevoegdheid beschikt om minimale voorwaarden vast te stellen voor die rechtspositieregeling van het personeel,

Zodat door het vernietigen van de beslissing om een taalpremie toe te kennen aan het OCMW-personeel, het bestreden besluit in strijd is met de in het middel vermelde bepalingen, de door de grondwet en het OCMW-decreet aan de OCMW’s toegekende bevoegdheden heeft geschonden en de verwerende partij aldus haar bevoegdheid heeft overschreden.”

6.2. Toegelicht wordt dat de artikelen 41 en 162 van de Grondwet de residuaire bevoegdheid van de gemeenteraad erkennen om alles te regelen wat van gemeentelijk belang is. Door de onderlinge band die bestaat tussen het gemeentedecreet en het OCMW-decreet en de uitdrukkelijke wil van de Vlaamse regering om de organisatie van beide lokale besturen maximaal op elkaar af te

stemmen, zijn die bepalingen volgens verzoeker “bij wege van gevolgtrekking uiteraard ook van toepassing in onderhavige zaak”. Hij erkent dat de “lokale bevoegdheden” “uiteraard” wel beknot kunnen worden “voor wat materies betreft die de wetgever en de decreetgever uitdrukkelijk aan het lokale niveau hebben onttrokken”. Twee “pertinente redenen” weliswaar nopen ertoe aan te nemen dat de beslissing omtrent de toekenning van een taalpremie “juist wel tot de bevoegdheden van de lokale overheden, zoals verzoekende partij, behoort”: artikel 104 van het OCMW-decreet en de artikelen 29 en 31 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Ten onrechte, aldus verzoeker, zou verwerende partij menen een verbod op het toekennen van een taalpremie te mogen instellen krachtens artikel 115, § 2, van het OCMW-decreet dat de Vlaamse regering machtigt minimale voorwaarden vast te stellen voor de rechtspositieregeling van het specifieke personeel. Uit de voorbereidende werken van het gemeentedecreet – waarnaar dit OCMW-decreet zich richt – kan worden afgeleid dat de aspecten vermeld in artikel 105, § 2, van het gemeentedecreet uitsluitend tot de gemeentelijke autonomie behoren. De minimale voorwaarden waarvan sprake in artikel 116 van het gemeentedecreet dienen te worden begrepen als “de minimumgaranties die aan het gemeentepersoneel dienen verstrekt [te] worden”. Dezelfde motivering geldt voor de analoge bepalingen uit het OCMW-decreet, namelijk de artikelen 104 en 115.

6.3. In ondergeschikte orde wenst verzoeker – in de veronderstelling dat artikel 115 van het OCMW-decreet een afdoende wettelijke basis zou verschaffen – dat het Grondwettelijk Hof prejudicieel wordt gevraagd of het artikel 115 al dan niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, eventueel in samenhang gelezen met de artikelen 41 en 162 van de Grondwet, alsook met de artikelen 24-30 van de gecoördineerde wetten ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’. De discriminatie die volgens verzoeker uit de door verwerende partij voorgestane interpretatie van het artikel 115 voortvloeit, heeft betrekking op het verschil in behandeling:

- tussen, eensdeels, de ambtenaren van de randgemeenten en, anderdeels, “de ambtbekleders van andere plaatselijke besturen, bijvoorbeeld in het tweetalig taalgebied Brussel-Hoofdstad”;

- en tussen, eensdeels, de besturen van de ‘faciliteitengemeenten’, die tweetalige ambtenaren moeten hebben en, anderdeels, ‘andere gemeenten’, die geen tweetalige ambtenaren moeten hebben.

7. In de memorie van wederantwoord beschrijft verzoeker het beginsel van de lokale autonomie in het licht van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Dit beginsel is volgens hem onbetwistbaar geschonden, omdat verwerende partij een aangelegenheid van gemeentelijk belang regelt die niet alleen principieel tot de lokale bevoegdheden behoort maar waar het lokale bestuur ook het meest adequate niveau is om deze aangelegenheid te regelen. Verzoeker herhaalt ook dat uit de voorbereidende werken van het gemeentedecreet afgeleid kan worden dat de aspecten vermeld in artikel 105, § 2, van het gemeentedecreet uitsluitend tot de gemeentelijke autonomie behoren.

8. In zijn laatste memorie merkt verzoeker op dat hij ter bespreking van de middelen ermee kan volstaan te verwijzen naar zijn eerdere geschriften. Enkel dringt hij aan op de prejudiciële vraagstelling. Het door hem aangeklaagde onderscheid is volgens verzoeker immers rechtstreeks terug te brengen tot de interpretatie die door verwerende partij, daarin gevolgd door de arresten van de Raad van State van 12 juli 2012 (nrs. 220.293 tot 220.295), aan artikel 116 van het gemeentedecreet en vervolgens aan het volstrekt analoge artikel 115 van het OCMW-decreet werd gegeven.

Beoordeling

9. Verzoeker onderstreept bij herhaling en terecht dat de bewoordingen van de OCMW-regelgeving overeenstemmen met de analoge bepalingen van het gemeentedecreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Over die gemeentelijke regeling heeft de Raad van State reeds geoordeeld, bijvoorbeeld in zijn arrest nr. 220.293 van 12 juli 2012, dat voor het bij besluit van de Vlaamse regering aan het gemeentepersoneel opgelegde taalpremieverbod terecht rechtsgrond wordt gevonden in artikel 116 van het gemeentedecreet, dat de regering opdraagt de “minimale voorwaarden” vast te stellen voor de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel. Verzoeker is als tus-

senkomende partij in de zaak waarover het arrest nr. 220.293 uitspraak deed, zeer wel vertrouwd met de rechtsoverwegingen die de Raad tot dit besluit hebben gebracht.

Verzoeker kan er de Raad van State dan ook niet toe brengen om de term “minimale voorwaarden” in de OCMW-regelgeving anders te begrijpen dan hij eerder reeds – in bijvoorbeeld zijn arrest nr. 206.416 van 6 juli 2010 en voormeld arrest nr. 220.293 van 12 juli 2012 met betrekking tot een identieke term in het gemeentedecreet en in zijn arrest nr. 222.322 van 30 januari 2013 – deed, namelijk als voorwaarden waaraan de raad voor maatschappelijk welzijn zich minimaal of tenminste te houden heeft wanneer hij met toepassing van artikel 104 de rechtspositieregeling van het personeel vaststelt. Er is geen aanwijzing voor te vinden dat de “minimale voorwaarden” naar het oordeel van de decreetgever louter opgevat zouden mogen worden – zoals verzoeker voorstaat – als minimumgaranties ten voordele van het OCMW-personeel. Ook dit artikel 104 garandeert dus niet dat de beslissing om al dan niet een taalpremie toe te kennen een bevoegdheid van het OCMW is en blijft. Het bepaalde in artikel 115 van het OCMW-decreet noopt niet tot een andere conclusie.

10. De artikelen 104 en 115 van het OCMW-decreet, al dan niet gelezen in samenhang met de artikelen 105 en 116 van het gemeentedecreet, zijn niet geschonden. In zoverre wordt het middel verworpen.

11. De artikelen 41 en 162 van de Grondwet waarborgen het beginsel van de gemeentelijke autonomie, dit is de bevoegdheid van de gemeenten om al hetgeen te regelen wat van uitsluitend gemeentelijk belang is.

De openbare centra voor maatschappelijk welzijn ressorteren noch naar de letter, noch naar analogie onder de ingeroepen grondwetsbepalingen. Een OCMW is geen maatschap van burgers, zoals gemeenten of provincies, die belast is met het regelen van een collectief en onbepaald belang. De wetgever en thans de decreetgever hebben de OCMW's als openbare instellingen met rechtspersoonlijkheid opgericht en hun een welbepaalde opdracht van maatschappelijke dienstverlening toegewezen binnen een weliswaar territoriaal omschreven gebied. Hun autonomie als functioneel gedecentraliseerd bestuur is dan

ook geenszins te vergelijken met – of te toetsen aan – de door de Grondwet gewaarborgde lokale autonomie van de gemeenten.

12. Nu verzoeker, door zich op de gemeentelijke autonomie te beroepen, vertrekt van een fundamenteel verkeerd uitgangspunt en voor zover hij de schending van de overige in het middel aangevoerde bepalingen ook adstrueert in het licht van dit uitgangspunt, dient het eerste middel in die mate eveneens verworpen te worden en is er geen reden toe, aan het Grondwettelijk Hof de op dit uitgangspunt geconstrueerde prejudiciële vraag te richten, nog daargelaten dat de beweerde discriminaties hoe dan ook niet teruggevoerd kunnen worden op artikel 115 van het OCMW-decreet, dat de regering er geenszins van vrij stelt de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie in acht te nemen.

13. Het eerste middel wordt verworpen.

C. Tweede en derde middel

14. Een tweede middel is afgeleid “uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het gelijkheidsbeginsel, en uit machtsoverschrijding”.

15. Een derde middel is afgeleid “uit de schending van artikel 41 en 162 van de Grondwet, van artikel 105 al dan niet samengelezen met artikel 116 van het Gemeentedecreet, van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de onwettigheid op grond van artikel 159 van de Grondwet van het Besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsinformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 16 januari 2009, (inzonderheid artikel 131, tweede lid daarvan), uit de miskennis van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het beginsel luidens hetwelk elke beslissing van een overheid op in feite juiste en in rechte draagkrachtige motieven dient te berusten, van het redelijkheidsbeginsel,

uit de schending van het verbod van willekeur, uit de manifeste beoordelingsver-gissing en uit machtsoverschrijding”.

16. In het auditorsverslag wordt opgemerkt dat het tweede middel een letterlijke overname is van het tweede middel in de zaak waarover de Raad uitspraak heeft gedaan bij het arrest nr. 220.295 van 12 juli 2012 en dat volstaan kan worden met een verwijzing naar de overwegingen dienaangaande in het arrest nr. 220.295, dat het middel bekritiseert dat “de beslissingen waarbij in het verleden aan andere ambtenaren van andere gemeenten of OCMW’s een taalpremie werd toegekend niet werden vernietigd, daar waar dit wel het geval is voor de thans bestreden beslissing”, dat echter met geen woord wordt gepreciseerd welke beslissingen waarbij dan wel aan andere ambtenaren in strijd met artikel 131, tweede lid, van het besluit van 7 december 2007 van de Vlaamse regering een taalpremie werd toegekend, door verwerende partij onverlet zijn gelaten en dat – daargelaten nog dat er in principe geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat – niet eens met een minimum aan overtuigende gegevens aannemelijk wordt gemaakt dat het aangeklaagde verschil in behandeling daadwerkelijk bestaat, dat voor het overige het middel samenvalt met de tweede onwettigheid waarvan het besluit van 7 december 2007 van de Vlaamse regering wordt beticht in het derde middel.

In het auditorsverslag wordt voorts vastgesteld dat het derde middel wezenlijk hetzelfde is als het derde middel in de zaak waarover de Raad heeft geoordeeld in het arrest nr. 220.295 van 12 juli 2012, dat in dit middel wordt betoogd dat het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2007 als onwettig moet worden beschouwd en op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten, derwijze dat het bestreden besluit niet op draagkrachtige motieven berust, dat meer bepaald tegen het besluit van 7 december 2007 zo goed als letterlijk de drie onwettigheden worden aangevoerd die eerder ook al rechtstreeks tegen dat besluit zijn inbracht, te weten door de gemeente Kraainem in de drie middelen van haar beroep in de zaak A. 173.166: schending van het beginsel van de lokale autonomie, van de gelijkheidsregel en van de verplichting om op draagkrachtige motieven te berusten, dat laatstgenoemd beroep is verworpen geworden bij arrest nr. 220.293 van 12 juli 2012 en dat evengoed en om de-

zelfde, in dat arrest vermelde en aan de verzoekende partij bekende, redenen het derde middel moet worden afgewezen.

17. Verzoeker komt in de laatste memorie niet meer terug op het tweede of het derde middel, zodat ook de Raad zich er toe mag beperken te herinneren aan zijn eerdere aan verzoeker bekende arresten van 12 juli 2012, waarvan hij de overwegingen ook voor de huidige zaak eigen maakt.

18. Het tweede en het derde middel worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 juni 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest